

per una premsa popular a LLEIDA

Veniu a les vostres mans aquesta pàgina que parla de coses i problemes vinculats a Lleida. És un full sense nom, però amb un objectiu: reivindicar solucions per als problemes de Lleida i plantejar aquest problema sense cap mena de restricció.

Lleida necessita un mitjà de comunicació, un mitjà de desànim, una arma al servei de les reivindicacions populars, no controlada per cap grup, ni per cap ideologia. El nostre Col·lectiu ofereix aquesta fulla per

a tots els que tinguin quelcom a dir, a denunciar, a plantejar. El nostre desig és que aquesta fulla sigui escrita pel poble que viu i treballa, que lluita cada dia per a fer un món de tots.

Aquesta vegada sortim al carrer, per raons tècniques, per això anomenem de Lleida ciutat. Però volem que en el futur sigui expressió de les realitats, sempre conflictives, de tots els que vivim i treballen a les comarques lleidatanes.

Amb tota aquesta desigs us el presentem.

L'ART A LLEIDA

En intentar donar una visió ràpida i global del panorama de les arts plàstiques a la nostra ciutat, és difícil fer un balanç de les realitzacions portades a terme en els últims anys, especialment individuals la majoria.

Els onze artistes representats, però de Lleida que s'hi dediquen de feina, treballen ignorats per tots en el si dels seus estudis, les seves obres, exposades contades vegades i amb poca repercussió per la majoria.

Una altra banda la gent que té vocació artística acudeix a Sarriena, la casa cultural implantada en les cases on cada dia més difícil per a tots els dispersos i aïllats, carencia, ritme i formes....

Reivindicant a Lleida, la vida artística pública es limita a uns quants talls aïllats sense cap incidència en la vida ciutadana que consisteixen a exposar sense mostrejar entre "la casa dels" i "la casa dels". Les exposicions són gran part sense cap interès, es realitzen amb regularitat a la sala de l'IEI molt aïllada per la seva ubicació, situació i a la Sala d'Estiu, independentment a la Sala Escò del Col·legi d'Arquitectes i a la Petita Galeria de l'AM tancaada en aquest últim any.

D'altra banda hi ha les exposicions de les galeries privades Terra Fèrma, Cap d'Alí,.... justificades a la venda i per tant destinades a un públic més concret capaç d'adquirir obres originals i les nostres realitzades a locals aïllats al centre de la ciutat "Els Quatre" (ara tancaada al centre Güell).

Destacant que el Cercle de Belles Arts que fa uns anys aglutinava entre activitats i exposicions als locals del carrer major, concursos de pintura a l'aire lliure,.... i l'Escola de Belles Arts al carrer de la veïa que va acabar a funcionar autònomament com a taller de dibuix i pintura lliure i que va reunir les joves promeses de la pintura local, estan ara fora al marge de l'escena vital cultural de la ciutat.

Finalment el Museu Morera obert al públic al Raser, quasi bé ignorat per tothom, conserva algunes obres d'importants pintors lleidatans o relacionats d'alguna manera amb Lleida, del passat segle i l'actual; les obres guanyadores del concurs de pintura "Premi Morera" patrocinat per la Diputació, que se celebrava abans anualment i ara biennal.

Galeria plantejar-se les causes de la present situació equivalent a la d'altres àmbits culturals i les possibles alternatives per a un futur pròxim.

En preguntar-nos les causes, toquem sempre amb l'escassa formació, ja no tan sols artística del públic en general, problema fonamentalment polític del qual tots en som responsables i de manera més directa els estaments oficials, i el desinterès per tot el que signifiqui un esforç encaminat al desenvolupament de la nostra capacitat creativa o

(continua pàgina 4)

REIVINDIQUEM LES PLACES I LLOCS OBLIDATS

PODES POPULAR DINS L'AJUNTAMENT

Quan començo a escriure aquestes ratlles, he fet abans una mica de repàs d'allò que han estat els barris en els dos últims anys, a la nostra malnada ciutat, i m'atreveixo a certificar que el "Col·li cívic" contra el bancrúter consisteix que ens han imposat, era més suggestiu abans del 15-J, que no pas ara, fa un any que llevat de les mobilitzacions arran de les víctimes dels passos a nivell, ningú no recorda cap campanya sonada d'aquestes que regulen els lladres de guant blanc, disfressats ara d'ucodes.

Quins temps aquells tan foscos, però més clars i esperanzadors, de les batalles del parking a la plaça de Sant Joan, el rebombori del Pla d'Ordenació Urbana, els temps de "canya" del Clot (continua a la pàgina 4)

COSES QUE HI PODEU TROBAR

L'ART A LLEIDA... (pàgina 1)
PODES POPULAR DINS L'AJUNTAMENT... (pàgina 1)
PER QUIN VINGUET UN ALTRE JURY, TINDRÍEM ATENEUS POPULARS... (pàgina 2)
LLEIDA: A/B PLA D'UN SENSE PLA... (pàgina 2)
L'ESPLAI DEL NEN: POSSIBILITATS MINSES... (pàgina 3)
ESPORTS: TRIST I DIFÍCIL... (pàgina 3)

L'ESPLAI DEL NEN: POSSIBILITATS MINSES

Molt sovint ens trobem pels carrers colles de nens mig històrics amb una pilota sota el braç, de cop proposen fer un partit de futbol, quan de sobte PATADEN!!!... surt un senyor de la botiga amb un pilot de vidres a la mà, aconseguint els nens com un boig.

La realitat està en els pocs llocs que disposen els nens per anar a jugar, i si en algun cas intenten montar qualsevol divertiment desseguida no'ls posa tota mena de dificultats.

Passen crosses una mica estranyes. Dins l'última Festa Major es va demanar de portar diferents grups de titelles, quina va ésser la resposta de l'Ajuntament? Retallar part d'aquesta aportació i substituir-la per espectacles tan degradats com "el monstre de Sánchezteir". I ciutats tan voluntarioses com els de "Cavall fort" no acaben d'oferir uns espectacles prou coherents.

El cinema tampoc se'n fa gaire, excepte algunes sessions que organitza el Cine-Club (la darrera a la Plaça de l'Ereta) i sessions matinals que s'han fet als diferents cinemes i locals d'aquesta ciutat (Tipical Disney).

També es fan algunes activitats dins les parades, però pensem que això no deixa de ser una manera de limitar-les a un cercle determinat (tampoc no és això).

Quan a zones verdes ens en trobem poquíssimes i les que hi ha presenten un aspecte abandonat. Així tenim els camps Elisís (on els nostres pares i germans grans passaren bones estones) dels quals no s'ha oc upat, només a fer muntatges que destrueixen les poques zones verdes que ens queden a la ciutat (Pira, construccions rares).

Les places han estat també presa de l'oblit (Plaça Sant Joan sense un sol arbre).

No té gaire sentit el críticar la situació actual sense exigir que la situació canviï i és l'Ajuntament amb col·laboració de les Associacions de Veïns (grups de titelles, teatre, i altres grups interessats) els que han de coordinar actes per als nens.

Cal definir una política cultural clara. Aviat se celebraran les eleccions municipals, i tant pot ser que guanyin "els bons" com "els dolents", si la gestió municipal l'han de dur a terme grups més democràtics que els fins ara governants, han de plantejar-se aquestes qüestions referents a la cultura i esplai per als nens. Al contrari, l'Ajuntament continua essent tan poc democràtic com fins ara.

Per altra banda s'ha de tenir en compte el que els nens pensen de tot aquest problema, molts altres els s'hem demanat l'opinió.

POTENCIEM UNA LLIURE EXPRESSIÓ DELS NENS

ENQUESTA

(nens de la zona centrària)

-On jagueu normalment?

-Pues... pues, a vegades a la plaça o al carrer, i abaix al govern civil.

-Teniu dificultats per a jugar?

-Sí, a vegades nos renyen, perquè diuen que farem algun destross, o nos atropellarem un cotxe. A mi la meua mare nom deixa sortir gaire, sol els dissabtes i diumenges.

-També diuen que som una pesada, això ho diu la dona de la farmàcia.

-I què feu quan no sortiu?

-Veiem la tele o juguem a lo que se nos ocurria a casa, a soldadets, cartes o "juegos ruidosos"...

-Que minje més de la tele?

-Ja veurem, dibuixos i les pel·lícules.

-Que aneu al cine?

-Sí, sí. Però no en fan gaire tot és "para mayores".

-I a l'escola, no organitzen res?

-Sí, fem futbol, baloncesto, a vegades natació i campaments.

Tenim bastant clar que la gent haurien de conscienciar -nos d'aquesta situació, mitjançant propostes i organitzacions d'activitats. Però no és prou el parlar i el criticar, cal començar a moure's, de moment ja s'ha fet amb el cine al carrer com més endavant s'organitzaran titelles, com caldria avengejar els projectes de zones verdes (Plaça Sant Joan, Carverot, Camps Elisís,...), com reivindicar llocs que estan en un total abandó (places, el riu, cases,...).

Com a mínim es podria demanar que es deixés jugar els nens al seus respectius carrers i que no se'ls privés del seu joc i si a tots els barris hi hagués zones d'esbarjament per als nens, aquesta no haurien de traslladar-se a llocs apartats, i per altra banda deixarien de molestar els senyors adults. Amen.

EINERTS

SI ELS TROUEN DELS ESPAIS LLITRES, ON JUGARAN

esports : trist i difícil

La realitat esportiva aquí a Lleida és un tant trista. En general l'esport a Lleida per qui el practica és més que un divertiment, un sacrifici. Masses d'instal·lacions o llocs que hi ha en estat defectuós.

Si passem revista a les instal·lacions esportives les dels col·legis tindríem els Camps Elisís, el camp d'esports i el complex de la Bordeta.

(continua pàgina 4)

